

נושג שלישי

”וזהיה העקוב למישור”:

הצעות לפתרון, חלק ראשון

הסכמי קדם-נישואין - ניסיון העבר ומבט לעתיד

אסתר סיון

על פי ההלכה היהודית, גירושין נערכים על-ידי הצדדים לקשר הנישואין ועל פי הסכמתם. כידוע אימץ משפט מדינת ישראל את הדין האישי של הצדדים כדין הקל בהתייחס לנישואיהם ולגירושיהם של בני-הזוג. יהודים בישראל, אם כן, מחוייבים להינשא ולהתגרש על פי דרישות ההלכה היהודית ועל כן, על שני בני-הזוג להסכים לגירושין.

מצב זה מאפשר לבני-הזוג להתגרש – כאשר קיימת הסכמה – בכל שלב ועת, ללא צורך בהוכחת מצב דברים אובייקטיבי המחייב גירושין. בכך שונה הדין היהודי משיטות משפט אחרות, דתיות ואזרחיות, המחייבות הוכחת עילת גירושין, בנוסף, או אף ללא הסכמת הצדדים. אולם, הצורך בהסכמת הצדדים עשוי להוות קושי ומכשול משמעותי, כאשר אחד הצדדים אינו מסכים להתגרש, לעיתים, למרות קיומה של עילת גירושין, או שהוא מתנה הסכמתו לגירושין בויתורים שונים שייעשו על-ידי הצד השני, ויתורים הקשורים בדרך-כלל לרכוש המשותף, למשמורת הילדים ולמוזנות.

על-פי רוב, האשה היא זו הנאלצת לשלם בחירותה על הקשיים הנובעים מכך שבן-זוגה מסרב לגרשה, או שאינו ניתן לאיתור (בהעדרו), על מנת שיתן את הגט מרצונו החופשי. לעיתים, הכוח והיכולת שניתנה לצדדים על פי הדין היהודי מאפשרים ניצול לרעה של בן-הזוג המעוניין בגירושין. ניתן לומר כי המכשול העיקרי בהליכי גירושין במדינת ישראל הוא סירובו של אחד הצדדים, על-פי-רוב – הבעל, לתת את הגט והלחץ הכלכלי, הרכושי והנפשי המופעל על בת-הזוג לצורך אותה "הסכמה" מיוחלת (עם ובלי מרכאות) למתן הגט.

ראינו כי ליסוד ההסכמה, משמעות בסיסית וקריטית מבחינת יחסי בני-הזוג בקשר המשפחתי, המבוסס על נישואין, ובפרט בשלב פקיעת הקשר. היום ננסה לראות כיצד ניתן להשתמש ביסוד ההסכמה כדי לקדם ולהביא לפתרון את מצוקת מעוכבות הגט. אם בשעת משבר ביחסי בני-הזוג נעשה שימוש לרעה בדרישת ההסכמה, הרי בשעת שלום ויחסי רעות, ניתן להשתמש בהסכמות על מנת להגן על קשר הנישואין ובה-בעת לגרום לכך, כי אם חלילה, יתהווה משבר בחיי הנישואין, לא יהווה משבר זה כלי לסחטנות ולניצול לרעה.

הסכמי ממון והסכמי קדם-הנישואין הינם כלים הלכתיים ומשפטיים, שנועדו לשקף את הסכמת בני-הזוג באשר לזכויותיהם וחובותיהם זה כלפי זה וכלפי התא המשפחתי. הסכמי ממון, כשם כן הם, נועדו להסדיר את מערך יחסי הממון בין בני-הזוג וחלוקת הרכוש והנכסים המשותפים להם, בעת פירוד או גירושין.

על בני-זוג שנישאו בישראל, החל משנת 1974 ואילך, חל משטר רכושי הקובע הסדר של איזון משאבים, לפיו לכל אחד מבני-הזוג – לגבר או לאשה – תהיה זכות למחצית מהנכסים שנצברו במהלך קשר הנישואין. לכאורה, הסדר שוויוני, אולם – אליה וקוץ בה – ניתן להחיל את ההסדר לחלוקת הנכסים, רק במועד

פקיעת הנישואין, דהיינו עם מתן הגט. החוק, שרצה אולי להועיל ולהביא לחלוקה שווה של הנכסים, הביא למעשה למצב שבו ישנה תלות מלאה בין ההסדר הממוני והרכושי לבין מתן הגט.

בני-הזוג שחל עליהם הסדר זה, כל מי שנישא ב-25 השנים האחרונות, עשויים להיפגע בכמה מישורים: ראשית, נשים מסורבות גט אינן יכולות ליהנות מזכויותיהן בנכסים, עד למתן הגט. מתן הגט עשוי לקרות שנים לאחר מועד הפירוד בפועל, ושנים לאחר שהאשה זקוקה לאותן זכויות, על מנת להתבסס כלכלית. שנית, כריכת מועד איזון המשאבים במועד הגירושין מאפשרת לבן-הזוג להפעיל לחץ כלכלי רב-עוצמה ולחץ נפשי כבד על אשתו. בגלל הצורך בהסכמת שני בני-הזוג למתן הגט, מנסה לעיתים האשה לקנות את חירותה באמצעות ויתורים בתחום הממוני והכלכלי. כך היא נותרת לאחר הגירושין במצב כלכלי קשה, בעוד הכספים והנכסים שהיתה שותפה ליצירתם, נותרים אצל בן-הזוג לשעבר.

במסגרת חתימה על הסכם ממון לפני הנישואין או אף במהלכם, חשוב על כן להגיע להסכמה בדבר הקדמת מועד החלת הסדר איזון המשאבים, כך שלא תהיה קורלציה או תלות הכרחית בין מתן הגט, לבין חלוקת זכויותיהם של בני-הזוג בנכסים. כך ניתן למנוע מראש מצבים של סחטנות וויתורים בלתי סבירים, במסגרת הסדר התלוי **לכאורה** ברצונם החופשי של בני-הזוג, **ולמעשה** – בלחצים נפשיים וכלכליים. אפשר ורצוי על כן לקבוע בהסכם, כי ניתן יהיה לחלק את הנכסים והרכוש, לאחר תקופת פירוד מסוימת בין בני-הזוג (למשל 6 חודשים או 12), או עם הפתיחה בהליך משפטי לצורך פירוד, בבית-הדין הרבני או בבית-המשפט למשפחה. קריטריונים אלו הם קריטריונים אובייקטיביים, המצביעים על כך כי לבני-הזוג אין עוד רצון בשמירה על קשר הנישואין ביניהם וכי המגמה היא אכן פירוד ביניהם. אם מצב הדברים הוא אכן כזה, אין סיבה ליתן כלי לסחטנות רגשית ופיננסית בידי הצד בעל כוח המיקוח הרב יותר, שהוא על-פי-רוב, הבעל.

ככלל, ישנה חשיבות גדולה בהסכמה על הנושאים הממוניים, עוד בטרם הנישואין, או במצב בו שורה על יחסי בני-הזוג אווירה של חיי שיתוף והדדיות, ובטרם פורץ ביניהם סכסוך. הסכם שהינו תוצאה של סכסוך שנתגלע בין בני-הזוג, הינו פעמים רבות פרי של לחצים נפשיים וכלכליים ותוצאה של כוח המיקוח של הצדדים.

הסכמי קדם-נישואין, להבדיל מהסכמי ממון, הינם הסכמים בין שני בני-הזוג או התחייבות מצד החתן, הקשורים קשר עקיף למתן הגט. ההסכמים מהווים מכשיר לזירוז מתן הגט במקרה של סרבנות. הסכמים אלו יכולים להחתם בנפרד (כהסכמים העומדים בפני עצמם), הם עשויים להוות חלק מן הכתובה, או להוות אחת ההתניות במסגרת הסכם הממון שנחתם בין בני-הזוג.

העיקרון העומד בבסיס הסכמי קדם-נישואין הינו, כי במקרה של סרבנות, ישא בן-הזוג המסרב בחובות או בתשלומים שיהיו מוטלים עליו בשל הסירוב. בכך משקף הסכם קדם-הנישואין את הסכמת הצדדים, כי יש לקדם פני סרבנות בלתי מוצדקת, וכי ההסכם יהווה תמריץ עקיף להתרת קשר הנישואין. ההנחה היא שעצם האפשרות לאכוף התחייבות זו, במקרה של סירוב, תזרז את מתן הגט וימנעו מצבים של סרבנות גרידא.

אחד הראשונים שהגה רעיון להסכם קדם-נישואין היה הרב דוד צבי הופמן מגרמניה, בסוף המאה ה-19 (י"מלמד להועיל"). ההצעות להסכמי קדם-נישואין החלו במדינות שבהן קיימת מערכת אזרחית של נישואין וגירושין. רבנים נוכחו לדעת כי לאחר שהמדינה התירה גירושין או ביטול נישואין בדרך אזרחית, אין הבעלים מזדרזים לתת גט כדמויי לנשותיהם ונשים רבות נותרות כבולות לנישואיהן היהודיים, בעוד בעליהם רשאים לשאת נשים אחרות.

בכנס של חכמי מרוקו בשנת תשי"ד (1953) התקבלה תקנה שקבעה, כי במצב של גירושין אזרחיים והחלטה של בית-דין רבני על חיוב בגט, ישלח בית-הדין הודעה על החיוב, ואם פלוני לא יתן במצב זה גט לאשתו, יהיה מחויב ליתן לה סכום מסוים עבור כל יום. עוד נקבע כי הסכם כזה יוצא לפועל בהקדם האפשרי על-ידי רשויות המדינה. הרב משאש מזכיר תקנה זו באחת התשובות שלו.

הרב הראשי לישראל, הרב הרצוג, כתב ב-1954, כי הסכמים מסוג זה צריכים להפוך למרכיב סטנדרטי של כל חתונה יהודית (תחוקה לישראל על פי ההלכה, מוסד הרב קוק, 1989).

פעמים רבות מנחה את הפוסקים והרבנים שהציעו פתרונות למעוכבות הגט, חשש אשת-איש וחשש ממזרות. העובדה כי רוב-רובם של הפוסקים וההסכמים מקורם בארצות שבהן יש מערכת של נישואין וגירושין אזרחיים, מצביעה – על פניה – כי בנוסף לחששות הנ"ל קיים החשש ההולך וגובר מנישואי תערובת, או ממעבר מן הזרם האורתודוקסי לזרם הקונסרבטיבי, הרפורמי או לחילון. כבודה של האשה, זכותה להיות חופשיה לגופה ולנפשה, זכותה להקים בית חדש בישראל מתגמדים לעיתים ברטוריקה בדבר גורלו של העם היהודי. מובן שאין לזלזל בהנמקות אלו, אולם יש לזכור כי במרכז עומדת אשה, שחירותה וכבודה נרמסים, בהיותה כבולה בניגוד לרצונה לנישואיה. פרופ' אריאל רוזן-צבי ז"ל ופרופ' זאב פאלק ז"ל, החסרים כל-כך כאן היום, שמים את הדגש, בהנמקותיהם להסכמים שהציעו, דווקא על אי-השוויון שבנישואין ועל הצורך לחזק את מעמד האשה אף בביתה פנימה, ולהפוך את קשר הנישואין לקשר הדדי ומעצים, מחזק ולא מקפח.

ניתוח ההסכמים

הסכמי קדם-הנישואין נובעים כאמור מהסכמה ומהתחייבות לסיים את קשר הנישואין בדרך הוגנת. ההסכמים בנויים כך, שהם מבהירים במפורש כי מדובר בהתחייבות שנוטל על עצמו בן-הזוג מתוך רצון חופשי וכן, ולא תחת לחץ כלשהו. חשוב לזכור כי גט שיינתן בעקבות אכיפת ההתחייבות צריך להינתן מתוך רצון חופשי וגמירת דעת לתיתו.

הבטחה גרידא למתן גט אינה אפקטיבית, אם אין תמריץ בצידה ליתן את הגט. קביעת חיוב ממוני פוטרת את חוסר האפקטיביות, אולם מעלה שאלות משפטיות והלכתיות אחרות. ההלכה הידועה ש"אין האיש מגרש אלא לרצונו" והלכות נוספות שבאו בעקבותיה, הביאו לחשש בסיסי המונח בכל אקט של מתן גט והוא – האם הגט הינו מלאכותי – "מעושה", או שהוא ניתן מרצונו החופשי

של הבעל. התשובה לשאלה זו מקנה לגט את תוקפו. גט שניתן מרצון חופשי יהיה תקף לכל דבר ועניין, גט מעושה בטל ובני-הזוג נשארים למעשה נשואים זה לזה.

בהקשר של הסכמי קדם-נישואין ניתן לומר כי לחץ כספי ישיר על הבעל לתשלום כספים, אם לא יגרש את אשתו, עלול לעשות את הגט, להופכו לאקט של כפייה במקום לאקט של רצון. כך למשל, קנס שיוטל על הבעל, עם דרישתה של האשה לגט, עשוי לפסול את הגט, שכן במצב כזה עולה החשש כי הכפייה שבקנס היא שהביאה את הבעל ליתן גט, בניגוד לרצונו החופשי.

הסכם הכולל בתוכו קנס עשוי להיות חסר-תוקף, בשל "אסמכתא". בעית האסמכתא משמעה העדר גמירת דעת באשר למשמעויות הסכמה כזו. ההנחה היא כי בשעת החתימה על הסכם כזה, הצדדים אינם יכולים לצפות את משמעויותיו ועל כן אינם יכולים לכפוף עצמם להתחייבות ולאחריות שהיא לא מוגדרת ולא סופית.

לקנס שנוטל על עצמו הבעל מרצון, היתה התייחסות אחרת בין הפוסקים. בתמצית אומר, כי רבים שמו דגש על שאלת הרצון, כלומר על ההנחה כי אם הבעל נוטל על עצמו מרצון את הקנס, הרי הגט אינו מעושה. המחמירים ראו גם בגט כזה גט פסול. אחרים בחנו בפועל את מצב הדברים: אם הגט ניתן מרצון, בדיעבד, הרי הוא כשר, ואם ניתן בשל הקנס, הריהו מעושה.

חשוב להדגיש כי הלכות אלו מתייחסות רק לקנס המותנה ישירות במתן הגט. אין כל איסור לכפות על הבעל חוב אחר שהוא חייב בו, להבדיל מהחייב לגט. אין איסור על גביית חובות כספיים, שהבעל חייב בהם ממילא, כמו פירעון הכתובה או כמו חיובים שנטל על עצמו או שהדין מטיל עליו, כגון מזונות. כמו כן אין פסול בויתור על חובות כאלה, עם מתן הגט.

ההסכמים השונים שהוצעו אינם קובעים קנס מרצון או שלא מרצון המתייחס ישירות אל מתן הגט. הרעיון העומד בבסיס ההסכמים הוא שלא יהיה קשר ישיר בין ההתחייבות על פי ההסכם לבין מתן הגט. הם מתבססים על חיובים עצמאיים ובלתי תלויים בגט.

מבנה ההסכמים הוא שונה והם אף נבדלים זה מזה בפרמטרים הקבועים בהם כגון: אופן התשלום, סמכות הערכאה הדנה בעניין, ההדדיות, מידת שיקול הדעת שבהפעלתם ועוד. בחרתי בכמה דוגמאות של הסכמים, שהוצעו משך השנים (ראו טבלה מס' 1):

הרב יהודה דיק הציע מבנה של שטרי חוב, המבוסס על גישת חכמי ספרד (שנבעה מהקשרים אחרים, בהם היה חשש אסמכתא). ההסכם בנוי מארבעה חלקים. הן הגבר והן האשה הינם עושי שטר חוב בלתי מותנה של \$100,000 לפקודת הצד השני. הגבר מתחייב לאשתו סכום של \$100,000 + שכר טרחת עורך-דין בגובה 15% לגביית החוב. (ישנה אפשרות לתשלומים). הסכום משתלם כפיצוי עבור נזק והוא כולל פיצוי על

עוגמת הנפש, חוסר היכולת להינשא מחדש וליהנות מחיי נישואין מוצלחים. החיוב קם תוך 30 יום מדרישת הצד השני לגט. האשה מתחייבת לאֶשָה – בדיוק אותו חיוב.

במקביל חותמים הצדדים על כתבי ויתור על החוב. הוויתור הוא מותנה וייכנס לתוקף אלא אם התקיימו התנאים הבאים: החלטה של בית-דין רבני כי אין עתיד לחיי נישואין תקינים / החלטת בית-משפט אזרחי על סיום קשר הנישואין (איון / ביטול) ואי-הענות של הבעל/האשה לדרישת הצד השני, לגט תוך 30 יום מן ההחלטה, או מן הדרישה לגט, או מן היום בו הודיע הצד כי הוא נכון לקבל/לתת גט ללא כל דרישות כספיות או אחרות.

אנו רואים כי ישנו חיוב עצמאי בלתי תלוי בגט. החיוב עצמו איננו מותנה בשום תנאי. הוא חיוב כספי לגיטימי לחלוטין ובר-אכיפה, כאשר אין קשר בינו לבין הגט ולכן אין הוא יכול להִתְאָוֵת כקנס על אי-מתן הגט. הוויתור ייכנס לתוקף בתנאים מסויימים. הרב בלייך אף העיר על הסכם כזה, כי על מנת שיהיה כשר הלכתית ותהיה הפרדה מלאה בין החיוב לויתור, יש לחתום על שטרות אלה בשתי הזדמנויות נפרדות.

הרב בלייך עצמו מציע הסכם המבוסס על חיובו של הבעל למזונות. הבעל הסרבן נדרש לשלם סכום מסוים, בהתאם למעמד החברתי-הכלכלי של הצדדים והאמצעים העומדים לרשות הבעל (\$200 ליום), באחד מהסכמים), מעת הפירוד בין בני-הזוג (הפסקת המגורים המשותפים) עד למועד שבו אשתו אינה מעוכבת עוד להינשא מחמתו, וכל עוד העיכוב אינו "מטעמיה". חובת המזונות מוגבלת למקרים שבהם האשמה בעיכוב נישואין מיוחסת לבעל. ההסכם מכונה "הסכם לתוספת מזונות" והוא מבוסס על חיובים הלכתיים קיימים, עצמאיים ובלתי תלויים בגט. (אישור של הרב קמינצקי והרב יוסף אלישיב). אל ההסכם נלווה הסכם בוררות, הקובע את בית-הדין הרבני כערכאה המוסמכת לדון בהסכם. בלייך מעגן את ההסכם במסגרת מבנה הלכתי קיים: "תנאים אחרונים". זהו מסמך הנערך ביום החופה ומשמש כעדות לכך שבני-הזוג מילאו אחרי התנאים הראשונים: תנאי השידוכין (התחייבויות בין בני-הזוג לקראת קשר הנישואין).

בהסכם שמציעה ה-RCA (Rabbinical Council of America) מתחייב החתן לשלם לאשתו לעתיד מזונות ופרנסה בסכום של כ-150\$ ליום (אפשרות להתאמה לרמת המחיה) ולוותר על כל זכות שיש לו בהכנסותיה של האשה, במקרה של פירוד בפועל בין בני-הזוג מכל סיבה שהיא. החיוב פג באם האשה מסרבת להתיצב לדיון או למלא החלטות בית-הדין המסוים שנקבע בהסכם. ההסכם הזה מופץ, ביחד עם נוסח כתובה ותנאים והסכם בוררות, המקנה לבית-דין רבני סמכויות באשר לכלל מערכת היחסים בין בני-הזוג, דהיינו: רכוש, ילדים, מזונות. הכל מופץ בצורה מאירת עיניים ומזמינה. נוסח ההסכם הזה אושר על-ידי 1,000 חברי מועצת הרבנים וקיבל אישור הלכתי של גדולי הרבנים: הרב עובדיה יוסף, הרב צימבליסט, הרב גולדברג ואחרים.

הסכם שהוצע על ידי פרופ' אריאל רוזן-צבי ואומץ על ידי ארגון נעמת קובע התניה, כי בכל מקרה של חיים בנפרד יחוייב בן-הזוג לשלם לאשה סכום מזונות בשיעור גבוה, עד למועד הגירושין. בן-הזוג יוכל

להשתחרר מחיוב המזונות שנטל על עצמו, כאשר יתן לאשה גט פיטורין. האשה מתחייבת כי אם יעוכב הבעל מחמתה, בהתקיים נסיבות מסוימות, יהיה הבעל פטור מחיוב המזונות שנטל על עצמו.

הסכם משולב יצר הרב זלמן נחמיה גולדברג, דיין בית-הדין הרבני הגדול בירושלים, המבוסס על הסכם בוררות, הסכם לתשלום שכ"ט עו"ד והסכם מזונות, מעת הפירוד עד למתן הגט. הסכם אחר, של הרב ד"ר מישלוב קובע קונסטרוקציה של שטר הודאה בחוב.

הרב שאר ישוב כהן ניסח שטר של תנאי כתובה, המאפשר קבלת מזונות מדין מעוכבת מיום הדרישה הכתובה.

סמכות לדון בהסכם (ראו טבלה מס' 2)

הרב יהודה דיק: למסמכים נלווה הסכם בוררות, המעניק סמכות בלעדית לבית-הדין הרבני לדון בהסכם ובמכלול הנושאים הקשורים לקשר הזוגי. הסכם הבוררות אינו חלק מן השטרות (ועל כן אין חובה לחתום עליו).

הסכם ה-RCA: עצם התנאי להתקיימותו הינו ציות (אי-ציות) לפסיקת בית-הדין. ההסכם מניח סמכותו של בית-הדין. קיים גם הסכם בוררות, המעניק סמכות לבית-הדין, בהסכמת שני הצדדים, ומוצעת אף אופציה להרחיב את ההסכם גם לסמכות בית-הדין בענייני אחזקת ילדים, רכוש משותף וכו' (שאלולא ההרחבה היו נמצאים בסמכותו של בית-משפט אזרחי בארה"ב). זו אחת הסיבות שההסכם כה מקובל על יהדות ארצות הברית ועל רבנים אורתודוקסים. חשש ההתבוללות, נישואי התערובת וכו' מביאים לכך כי לקהילה אינטרס חזק בהחתמת הזוגות הנישאים כדת משה וישראל על הסכם מסוג זה, המחייבם לחזור לקהילתם ולבתי-הדין שלה ולא להסתפק, בעת ניתוק הקשר, בערכאה אזרחית.

עצם מתן הסמכות לבית-דין, כפי שאנו מכירים כיום, מופעל לחץ על בני-הזוג להעביר את מכלול היחסים ביניהם לבית-הדין הרבני. (הסכם הבוררות של ה-RCA).

הרב בלייך: הסכם המעניק סמכות לכל השאלות הכרוכות בנישואין (ילדים, מזונות וכו'). יחד עם זאת, קובע הרב בלייך במאמר שלו בנושא (אור המזרח ל"ח) כי "הכרחי לתועלת המעשית של הענין, שכל הסכם מסוג זה יהיה בר-תוקף גם בבתי-המשפט האזרחיים." הוא מציין כי ישנם מקרים שבהם האשה נאלצת להיזקק לסעד של בית-המשפט האזרחי כאשר הבעל הסרבן מתנגד לסמכות בית-הדין.

בהסכמים המבוססים על מזונות מדין מעוכבת, או על שטרי חוב, אין כל מניעה שהנושא ידון בערכאה אזרחית, דהיינו בבתי-המשפט למשפחה. על כן, אם ההסכם אינו כולל בתוכו התנאה מפורשת בדבר מתן סמכות לבית-הדין הרבני, ניתן ואף רצוי, במקרים מסוימים, לאכפו במסגרת בית-המשפט לענייני משפחה. קיימת שאלה האם הסכמי קדם-נישואין טעונים אישור כהסכם ממון. סביר להניח כי אם הם מהווים התניה במסגרת הסכם ממון, הרי יש לאשרם. לעומת זאת, אם מדובר בתנאי כתובה, או בתוספת לכתובה,

ניתן לטעון כי אינם טעונים אישור כני"ל, שהרי לא מדובר בהסכם לגבי ממונם של בני-הזוג, אלא בחובה הקיימת ממילא מן הדין.

הדדיות (ראו טבלה מסי' 2)

מתוך הכרה בעובדה כי סרבנות הגט היא תוצר של מעמדם השונה של בני-הזוג בעת הליך הפירוד ומתוך הבנה כי כוחו של הגבר עולה על זה של האשה, הסכמים מסויימים מנוסחים **כהתחייבות חז-צדדית** של הבעל ליתן את הגט, בהתרחש תנאים, והתחייבות לשאת בתשלום או בחוב בגין סירוב ליתן אותו. אחרים קובעים התחייבויות הדדיות של בני-הזוג שלא לעכב את מתן הגט או את קבלתו, במקרה של פירוד בפועל, או במקרה שאחד הצדדים לפחות מבקש להתיר את הנישואין באופן סופי.

בהסכם ה-RCA יש מקום לחתימות שני בני-הזוג, למרות שרק החתן מתחייב (נוסח ראשון – רק חתימה של החתן; נוסח שני – חתימות שני בני-הזוג).

בהסכם של הרב דיק – שטרי-חוב הדדיים וזהים.

נוכח המצב הלא-הדדי בין בני-הזוג, הן על-פי ההלכה והן על-פי המצב בפועל, ספק אם אכן האשה צריכה להתחייב חיוב זהה לזה של בן-זוגה. למרות זאת, אצל זוגות שנישאים כיום ניכרת מגמה הולכת וגוברת של שוויוניות והדדיות בחובות ובזכויות, וחלק מן המגמה הזו הינו רצון בהדדיות בהתחייבויות במקרי פירוד. בעיקר אם ההסכם מדבר על מבחן אובייקטיבי להתקיימותו, כגון תקופת פירוד או דרישה לגט.

מתחם שיקול-הדעת לערכאה

עו"ד סוזן וייס טוענת במאמרה, "Sign at your own risk, the RCA prenuptial may prejudice the fairness of your future divorce settlement." (Cardozo Women's Law Journal, vol. 6, no. 1, 1999, NY) הסכמים מסויימים, ובמיוחד הסכם ה-RCA נועדו אך לחזק ולאושש את סמכותו של בית-הדין הרבני ולהרחיבה, בהעניקו סמכות יחודית לבית-הדין ומתחם שיקול-דעת רחב באשר לשאלת אכיפת ההסכם. בכך, למרות שמטרת הסכם זה היא לצמצום אי-השוויון הטבוע בין גברים לנשים בהלכה היהודית ובפרט בשלבי פירוק הקשר בין בני-הזוג, תורם ההסכם דווקא להנצחת אי-השוויון הזה. ההסכם מנציח את עליונותו של הגבר ומשאיר על כנם את יחסי הכוחות הבלתי שוויוניים, שנועד לכאורה למנעם. ראויה על כן השאלה להישאל, האם אין במיסודם של הסכמים מסוג מסויים, שנועדו לכאורה לסייע לצד החלש בהליכי גירושין, משום השלמה ואף חיזוק של יחסי הכוחות הבלתי שוויוניים הקיימים בחברה.

הסכם ה-RCA בנוי כך שהתנאי להתקיימות החיוב הנקוב בהסכם אינו סירובו של בן-הזוג ליתן גט כשלעצמו, אלא צייתו או אי-צייתו לפסיקת בית-הדין. עצם העובדה שההסכם מנוסח כך, מראה שהדגש בהסכם זה עשוי להיות חובת הציית לפסיקת בית-הדין ולא דווקא מצוקתה של העגונה.

בהסכם ה-RCA יש מקום נכבד אף לשיקולי האשמה של האשה – במרבית מן המקרים שבהם הבעל ידרוש

להמשיך את הנישואים או יטען כי דרישות האשה אינן מהוות עילת גירושין (מאיס עלי וכו') ספק גדול אם בית-הדין יאבה להכריז עליו כסרבן.

הסכם הרב בלייך מחייב את הבעל לשלם מזונות מוגברים עד למתן הגט, ולא לציות להחלטות בית-הדין. כאן ההיזקקות לשאלות של אשמה קיימת, אולם במידה פחותה, שכן מי שמעוכבת להינשא "מטעמיה" עדיין לא תזכה בתוספת המזונות. השאלה היחידה שיש לבחון היא, האם יש פירוד והאם האשה מעוכבת שלא מטעמיה.

ההסכם של הרב דיק תלוי בהחלטת בית-דין, שאין כל תקווה לחיי נישואין מוצלחים. השיקולים של בית-משפט אזרחי בארה"ב אינם שיקולי אשמה. כך גם בני-זוג "אשמים" יוכלו לתבוע תשלום. יש לזכור כי מדובר בהסכם המתאים לשיטה משפטית שאינה קיימת במדינת ישראל (מבחן גירושין אזרחיים).

הסכם הרב שאר ישוב כהן הוא הסכם המחייב את הבעל בלבד. במסגרת תנאי כתובה, הוא מוותר על כל זכות שיש לו לרכושה או להכנסתה של אשתו ומתחייב מעצמו לשלם לאשתו את כתובתה, תוספת הכתובה ומזונות מדין מעוכבת, אם לא יתן לה גט תוך 30 יום מעם דרישתה (כאילו צווה על ידי בית-הדין ליתן לה גט). כאן אכן לא קיימת שאלת האשמה. מספיק שישנו רצון בגירושין מצד האשה על מנת שההסכם ייאכף.

למזונות מדין מעוכבת זכאית כל אשה שסרבנותו של הבעל מעכבת את גיטה ושישנו חיוב בגירושין. על פי הפסיקה, אין צורך לבחון מהי עילת החיוב בגירושין, כל עוד קיימת עילה כזו. כך למשל, כאשר אשה זנתה תחת בעלה, או חיה בנפרד ללא הצדקה, או נישאה נישואי איסור של כהן וגרושה. בכל אותם מקרים ישנה עילת חיוב בגט והאשה עדיין זכאית למזונות מדין מעוכבת, למרות שהיא עשויה שלא להיות זכאית למזונות "רגילים" או לכתובתה. עילת המזונות מדין מעוכבת הינה עילה עצמאית, הקמה בשל עצם העיכוב. חשוב לציין כי בית-המשפט דחה טענות בדבר קנס או בדבר הבטים עונשיים במזונות מעוכבת, שכן מטרתה של פסיקת המזונות במצב כזה היא להסדיר את מחייתה וכלכלתה של האשה בתקופה שאינה יכולה להינשא לאחר, משום סרבנותו של בעלה ליתן לה גט. העובדה שפסיקת מזונות מדין מעוכבת מהווה תמריץ לבעל ליתן גט, הינה תוצאה נילוויית, אולם לא מהווה, בהבט המשפטי, מטרה.

שאלות לעתיד

קואליציית "עיקר" הינה קואליצייה בינלאומית של ארגונים, שבאה לסייע לפתרון מצוקת מעוכבת הגט והעגונה. "עיקר" המליצה לרבנים הראשיים על פתרונות בעלי ביסוס הלכתי למצוקה זו.

אחת ההמלצות של ארגון "עיקר" היתה לעשות שימוש נרחב בהסכמי קדם-הנישואין, על מנת לקדם פני סרבנות גט מצד הבעל ולשמש תמריץ עקיף להתרת קשר הנישואין. הארגון המליץ לרבנים הראשיים לחייב את כל הזוגות הנישואים בישראל לחתום על הסכם. כמו כן הומלץ כי הרבנים יורו לכל רשם נישואין להציג הסכם קדם-נישואין בפני הזוגות ולעודד את החתן לחתום על התחייבות להימנע מסרבנות.

ההמלצה זכתה לתמיכה בקרב דיינים ורבנים רבים, אולם מצד הרבנות הראשית לא נעשה כל צעד ממשי לאכיפתה. במשך השנים, מאז 1993 ועד היום, אנו נפגשות עם הרבנים הראשיים אחת לשנה. הרבנות כינסה, חזור ושנה, ועדות דיינים שהורכבו על מנת לדון בהסכם. ועדות אלו התכנסו רק לפגישה אחת או שתיים במקרה הטוב. לפני כשלוש שנים הבטיחונו כי תהיה החלטה בינלאומית על אימוץ פתרון הסכמי הקדם-נישואין, אולם עד היום לא נעשה הצעד האמץ הנדרש.

לעומת זאת, בקרב ארגונים ובקרב רבנים קיימת מגמה להפיץ את ההסכמים בקרב הזוגות הנישאים ולהביא להחתמה של יותר ויותר זוגות וחתנים על הסכמים אלו.

במבט לעתיד, קיים ערפול מסויים לגבי אכיפת הסכמי הקדם-נישואין. בשל העובדה שההסכמים לא נפוצים דיים, עד היום אין בידינו פסקי-דין רבניים או אזרחיים, שהתייחסו להסכמי קדם-נישואין מהסוגים שפירטנו, ושאכפו אותם על בן-הזוג הסרבן. להסכמים אמנם ניתן אישור על-ידי רשמי הנישואין, בתי-הדין ובתי-המשפט, כהסכמי ממון, אולם אין לנו פסק-דין מהותי, שאוכף את ההסדר. אולם יש להניח שבתי-הדין ובתי-המשפט לא יוכלו להתעלם מהסכמים אלו, שאושרו הלכתית ואזרחית וכי כאשר יעמדו למבחן, הם ייאכפו.

חשש נוסף הוא, שאם יאומץ הסכם אחד, בסופו של דבר, הוא עשוי להקנות סמכויות נרחבות לבתי-הדין הרבניים, מה שלא תמיד מועיל לנשים מעוכבות הגט, ולכן חשוב להציע ספקטרום רחב של הסכמים, שיתאימו לכל אחד ואחת מאיתנו ולאמונתו הדתית והאזרחית של כל אחד.

הסכמי קדם-הנישואין הם פתרון הצופה, כאמור, פני עתיד. זוגות שנישאו ואשר נמצאים כיום בתהליכי פירוד, אינם יכולים ליהנות מפתרון זה. אולם, להבדיל מפתרונות אחרים למצוקת מעוכבות הגט, זהו פתרון בר-הפעלה, הנמצא בידי בני-הזוג עצמם. יישומו של ההסכם ועצם החתימה עליו תלויים ברצון הצדדים, בגישה ובעמדה שבוחרים בה בני-הזוג עצמם. מבחינה זו ניתן לומר, כי בניגוד לפתרונות אחרים, התלויים בנכונותם של בתי-הדין הרבניים, הרי הסכמי קדם-הנישואין והשימוש בהם הם פתרונות בני מימוש מיידי וריאלי.

איננו יכולים עוד לחכות בצפייה לשינויי מדיניות מטעם הרבנות הראשית ובתי-הדין. עלינו לקחת על עצמנו אחריות לחיינו ולחירויותינו, כי בידינו ובנפשנו הדבר.

טבלה מס' 1:

הסכם	מנגנון	סכומים
הרב דיק	שטרי חוב שטרי ויתור / מחילת חוב	\$ 100,000 + 15% שכ"ט (אפשרות לתשלומים)
RCA	הסכם קדם-נישואין	\$ 150 ליום, בתשלום שבועי
הרב בלייך	תנאים אחרונים (סעיף תוספת מזונות)	\$ 200 ליום (ניתן לשינוי)
פרופ' רוזן-בצי	הסכם אזרחי ונספח לכתובה	\$ 1000 - \$ 3000 לחודש
הרב כהן	תנאי כתובה	

טבלה מס' 2:

הסכם	הדדיות	סמכות
הרב דיק	שני הצדדים חתומים	בית-הדין הרבני
RCA	התחייבות החתן	בית-הדין הרבני (+ הסכם בוררות)
הרב בלייך	התחייבות החתן	בית-הדין הרבני (+ הסכם בוררות)
פרופ' רוזן-בצי	הסכם אזרחי ונספח לכתובה	\$ 1000 - \$ 3000 לחודש

גישות של התנועה המסורתית לפתרון בעיית העגונות במאה העשרים

דוד גולינקין

מבוא

ראשית, אני מברך על קיומו של כנס זה. כדי לפתור בעיה הלכתית, חייבים להודות שקיימת בעיה כזאת. במשך שנים רבות, כל אימת שהתנועה המסורתית ניסתה לפתור את בעית העגונות, נאמר לנו על-ידי רבנים אורתודוקסים, שהבעיה אינה קיימת². עצם קיומו של כנס זה מעיד על כך שהבעיה אכן קיימת ושגם אוניברסיטה מכובדת מוכנה לתרום את חלקה על מנת לפתור את הבעיה.

שנית, אני מברך על כך שהוזמנתי הנה בתור פוסק של התנועה המסורתית. כפי שנראה, בשנות השלושים והחמישים של המאה הזאת, רבנים קונסרבטיבים עשו מאמץ רציני וממושך מאוד כדי לשתף פעולה עם רבנים אורתודוקסים בקשר לנושא הנידון ולא עלה הדבר בידם. ושמא עכשיו כשרה השעה יותר לשיתוף פעולה.

אני אתאר שבעים שנה של התמודדות עם בעית העגונות או מסורבות גט בתנועה הקונסרבטיבית בחו"ל, כולל ארבעים שנה של התלבטות אקטיבית וויכוחים פנימיים בתוך התנועה הקונסרבטיבית. אכן, ניתן לומר בפה מלא, שהנושא הנידון הפך לאובססיה בקרב רבני התנועה המסורתית בחו"ל ודומני שיש לכך שתי סיבות.

קודם-כל, עצם הבעיה המוסרית, ששמענו עליה היום, פעם אחר פעם – הצער של נשים חפות מפשע הציק מאוד לרבני התנועה הקונסרבטיבית, המעלים את המוסר על ראש דגלם³. יתרה מזאת, הבעיה הזאת סימלה יותר מכל בעיה אחרת, את יכולתה או אי-יכולתה של ההלכה להתמודד עם בעיה מודרנית, והתנועה הקונסרבטיבית האמינה וממשיכה להאמין שההלכה חייבת להתמודד עם בעיות מודרניות, ואינה יכולה לשבת בצד ולומר שאין פתרון הלכתי לבעיה של אלפי נשים.

הנקודה השניה הודגשה על-ידי הרב טוביה פרידמן, יו"ר ועד ההלכה של כנסת הרבנים, בשנת 1952, כאשר הוא הודיע על מאמץ משותף של כנסת הרבנים ושל הפקולטה של בית-המדרש לרבנים באמריקה לפתור את בעית העגונות:

אנו מכירים בכך, כמובן, שאין זאת העגונה שמחכה להחלטתנו... אם לא נצליח להתאים את היהדות – לפחות בגישתה לתהליך הגירושין – לתחושתנו העמוקה לצדק ויושר, ניהפך באופן קבוע לסכיזופרניים רוחניים, שמדברים בצורה אחת ומרגישים בצורה אחרת. ה' ישמרנו מגורל שכזה (עמ' 771).

אכן, מתוך יאוש, אחרי שנים רבות של דיונים בתנועה הקונסרבטיבית, הפך הנדון אפילו לנושא של בדיחות בקרב הרבנים הקונסרבטיבים. בשנת 1960 אמר הרב מקס רוטנברג בכנס השנתי של כנסת הרבנים: "לשמשון

היתה דלילה, ליוליוס קיסר היתה קליאופטרה, לרומיו – יולייט, ולכנסת הרבנים – העגונה...” (עמ' 898). בשנת 1968, לאחר שכנסת הרבנים החליטה לאמץ את הפתרון של "קידושין על תנאי", אמר הרב רלף סיימון, נשיאה של כנסת הרבנים:

כשאני באתי בפעם הראשונה לכנס השנתי של כנסת הרבנים לפני למעלה משלושים וחמש שנה, פגשתי לראשונה את העגונה הצעירה. מאז, היא התחתנה בלי הסכמתנו, והנכדים שלה הם חברים בקהילותינו (עמ' 912-913).

אני לא אתייחס בדברי לתנועה המסורתית כאן בארץ, כי אנו רק התחלנו לערוך חופה וקידושין לפני כמה שנים בלבד, בגלל הבעיות המשפטיות הכרוכות בכך. אבל אני שמח להודיע שמכון שטר ללימודי היהדות קיבל לאחרונה מענק מטעם קרן פורד כדי להקים את "המכון לחקר האשה בהלכה". משימה אחת של המכון היא להגיב מבחינה הלכתית לפסקי-דין מחמירים של בתי-הדין הרבניים בארץ. משימה שניה היא לפרסם ספר המסכם את כל הפתרונות שהוצעו לבעיית העגונות במאה העשרים.

לבסוף, תכננתי לכתחילה לסקור את השיטות ההלכתיות "נטו", מבלי להתייחס לצדדים הפוליטיים, הסוציולוגיים והפסיכולוגיים. לאחר עיון בחומר הגעתי למסקנה שבנושא זה אי-אפשר לנתק את ההלכה מההבטים הנ"ל. אני סבור ששלושת הפתרונות שהתקבלו בתנועה הקונסרבטיבית בחו"ל התקבלו לאו-דווקא מכיוון שהם הפתרונות הטובים ביותר לבעיה, אלא בגלל תערובת של סיבות פוליטיות, סוציולוגיות ופסיכולוגיות, שאנסה לפרט. וכן הודה הרב יהודה לייב (לואיס) אפשטיין, שנאבק במשך תשע-עשרה שנה למען פתרון בעיית העגונות. הוא כתב לפרופ' בועז כהן בשנת 1935:

אינני חושב שהצד ההלכתי של הענין יקבע אם תתקבל הצעתנו אם לא. אם אנו נוותר, זה לא יהיה בגלל סיבות הלכתיות, אלא בגלל חולשת ארגונו ותנועתנו (עמ' 1018).

ועתה נציג את חמש ההצעות העיקריות שהוצעו בתנועה הקונסרבטיבית במשך שבעים שנה.

הצעות לפתרון בעיית העגונות

א) הצעת הרב יהודה לייב אפשטיין – מינוי שליחות לגט בשעת הקידושין

הרב יהודה לייב אפשטיין (1887-1949) נולד בליטא ולמד בישיבת סלובודקה עד 1904, כשהיגר לארה"ב. הוא הוסמך לרבנות בבית-המדרש לרבנים באמריקה בשנת 1913, קיבל דוקטורט שם בשנת 1921, וכיהן כרבה של "קהילת ישראל" בברוקליין מסצ'וסטס בין השנים 1925-1947. הוא גם כיהן כנשיאה של כנסת הרבנים בין השנים 1922-1925 וכחבר פעיל בוועד ההלכה, כולל כמה שנים כיו"ר, משנת 1927 עד 1940.⁵ הרב אפשטיין היה מומחה לדיני אישות וחמשת ספריו הוקדשו לאותו נושא.

בחוברת שלו "הצעה למען תקנת העגונות" שנדפסה בניו יורק בשנת 1930 הציע הרב אפשטיין שהרב מסדר הקידושין יסדר "שטר מינוי שליחות" לפני הקידושין, שבו החתן ימנה את אשתו "לכתוב גט לעצמך בפני בית-דין פלוני". החתן ימשיך ויאמר שהוא נותן כח והרשאה לשליח להולכה האחרון –

רק ובאופן שאם אעזוב את אשתי או שלא אפרנסנה במשך שלוש שנים רצופות או אם תתגרש ממני בערכאות הגוים, והנני מקבל עלי בשבועת התורה שלא לבטל לא את הגט ולא את השלוחים ולא את השליחות ולא את ההרשאות הנ"ל... (עמ' 643).

הוא סיים את החוברת בדברי הכנעה:

והנני כותב כל אלו הדברים רק כשואל ולא כמשיב ועל תנאי שיסכימו גדולי ההוראה בכל תפוצות ישראל, ואני כתלמיד דל הערך שמתאוה להתאבק בעפר רגליהם של נושאי דגל התורה, ולא באתי להרים ראש נגד המסורה והקבלה אפילו כקוצו של יוד ולא להקל ח"ו נגד איזה פוסק או אפילו תלמיד תלמידו. ומקווה אנכי שגדולי הוראה יתעמקו בענין זה וירחיבו את גבולו עד שתצא הוראה מפיהם כיום נתינתה מהר סיני. ואני תפילה שיהא חלקי עם אלו שמשתתפים בצערם של בנות ישראל ומבקשים להן דרור מכבלי העיגון בכח המאור שבתורתנו הקדושה (עמ' 663).

הרב אפשטיין הפיץ את החוברת בת ארבעים עמוד לאלף רבנים ברחבי העולם, על מנת לקבל משוב (עמ' 669, 685). בשנת 1935 הוא שיכלל את הצעתו, על-פי הצעתו של הרב בנציון אלקלעי מירושלים משנת 1912 ועל-פי הצעת חברי ועד ההלכה, שמוותר לבעל למנות שליחים בכתב בשעת הקידושין (עמ' 631 ואילך; 669 ואילך).

ברם, למרות מאמצים רבים במשך שנים רבות, הצעתו של הרב אפשטיין לא התקבלה. ויש כנראה חמש סיבות לכך:

1) היתה התנגדות חריפה מצד רבנים אורתודוקסים באירופה ובארה"ב והם אף פירסמו ספר שלם – "לדור אחרון" – נגד שיטת הרב אפשטיין. אותו ספר כלל חרם חמור של שלוש מאות רבנים אורתודוקסים באמריקה נגד מסדר הקידושין, החתן, הכלה והעדים המשתמשים בשיטתו.⁷ רבנים חשובים באירופה גם פירסמו "מחאה גלויה" נגד הצעת אפשטיין שבה מחו על כך "כי בעיקרי תורה ירהבו להנהיג תיקונים על דעת עצמם"⁸.

הרב יוסף קאנוויץ, נשיא אגודת הרבנים דארצות הברית וקנדה, איים על הרבנים הקונסרבטיבים שאם

יתעקשו להפיץ דברי מינות על העניינים היותר קדושים שבדת ישראל... אז, הננו מבטיחים להם כי גדולי ישראל, מכל תפוצות ישראל, יתאספו לאסיפה רבא בירושלים עיר הקודש

ויחרימו אותם אצל הכותל המערבי, ויהיו לשימצה בפי בני ישראל יותר מהקראים אשר אין להם חלק ונחלה בישראל?⁹

ברם, דא עקא, בספר בן 114 עמוד יש רק שלושה רבנים שהתייחסו לטענות ההלכתיות של הרב אפשטיין¹⁰.

(2) הרב אפשטיין וחברי כנסת הרבנים רצו מאוד לקבל את תמיכתו של פרופ' לוי גינצבורג בהצעה, מכיוון שהוא היה גדול חוקרי התלמוד והפוסק הראשי של התנועה הקונסרבטיבית באותה תקופה¹¹. אכן, הוא היה אמור להגיב להצעת אפשטיין בוועידה מיוחדת בחורף 1937 (עמ' 677) אבל הוועידה התבטלה עקב מחלתו (עמ' 689). לאחר מכן, כנסת הרבנים ירדה מהעניין בגלל חוסר תמיכתו של פרופ' גינצבורג¹² (עמ' 101). אי-אפשר לקבוע מסמרות בדבר, אבל יתכן מאוד שפרופ' גינצבורג לא תמך בהצעה בגלל ההתנגדות האורתודוקסית החריפה¹³.

(3) היו חברים בוועד ההלכה שהתנגדו לשיטת הרב אפשטיין, והרב מיכאל היגער אף פירסם שתיים-עשרה סיבות להתנגדותו (עמ' 690-691).

(4) הרב אפשטיין בעצמו לא רצה לפסוק נגד הרבנים האורתודוקסים (עמ' 663, 679, 694-695, 706). והתנועה הקונסרבטיבית לא הרגישה כנראה די בטחון עצמי לפני מלחמת העולם השנייה, כדי לפעול לבדה בענייני אישות (עמ' 1021).

(5) לבסוף, היו רבנים שהתנגדו להצעה מסיבות פסיכולוגיות, כי סברו שאין זה יאה לעסוק בגיטין בשעת הקידושין¹⁴ (עמ' 691, 752).

כשלונו של הרב אפשטיין מנע כנראה התקדמות במישורים אחרים: אם הרב אפשטיין, המומחה לדיני אישות בה"א הידיעה נכשל ואף לא זכה לתמיכת פרופ' גינצבורג, כיצד אנו נצליח?! שאר ההצעות הוצעו רק לאחר מותו.

(ב) הצעת הרב מיכאל היגער והרב סלומון פייבר - "על דעת בית-דין"/"על דעת בית-דין של כנסיית הרבנים"

הרב מיכאל היגער (1898-1952), מהדיר המסכתות הקטנות ובעל "אוצר הברייתות", הוסמך לרבנות על-ידי בית-המדרש לרבנים באמריקה בשנת 1926. הוא היה חבר פעיל בוועד ההלכה של כנסת הרבנים משנת 1932 ועד מותו, ושירת כמזכיר או עמית מחקר בין 1948 ל-1952.¹⁵

הרב סלומון פייבר (1911-1998) נולד בפולין והוסמך לרבנות על-ידי הרב חיים הלברשטם, הרבי מצאנז, ושוב על-ידי בית-המדרש לרבנים בברסלאו. הוא הגיע לארה"ב ב-1938 והיה מסדר גיטין בארה"ב במשך עשרות שנים¹⁶.

מאמרו של הרב היגער הופיע בשנת 1950 (עמ' 719-730) ושל הרב פייבר – בשנת 1952 (עמ' 773-779). שניהם רצו לאפשר לבית-הדין להפקיע את הקידושין, על סמך האימרה התלמודית "כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש" (יבמות צ' ע"ב ומקבילות) אבל שניהם ידעו שמושג זה מופיע בתלמוד רק בקשר לגט שנפסל מן התורה. הם סברו שכדי שבית-דין יפקיע את הקידושין כשאינן גט, חייב החתן לומר בשעת הקידושין "הרי את מקודשת לי בטבעת זו על דעת בית-דין וכדת משה וישראל (היגער) / כדת משה וישראל וכדת בית-דין של כנסיית הרבנים" (פייבר). על-ידי-כך ידגיש החתן שיש לבית-הדין המלה האחרונה בכל מה שקשור לקידושין וגיטין ושיש לו הסמכות להפקיע את הקידושין. הם הסתמכו על מקורות רבים וביניהם – על הצעותיהם של הרב מנחם ריזיקוב, שהחתן יאמר "וכדת בית-דין הגדול שבירושלים" ושל הרב יעקב משה טולדנו והרב מאיר בן-ציון חי עוזיאל, שהחתן יאמר "וכדת בית-דין שבעיר" (עמ' 778).

ברם, הצעת הרבנים היגער ופייבר לא התקבלה ויש כנראה, שלוש סיבות לכך:

- (1) הם לא היו בעלי מעמד והשפעה בארגון כנסת הרבנים;
- (2) הרב היגער נפטר בנובמבר 1952;
- (3) הרבנים פינקלשטיין וליברמן נכנסו לתמונה בדצמבר 1952 ושיטתם "כבשה" את כנסת הרבנים כפי שנראה מיד.

ג) הצעת הרב שאול ליברמן

הרב פרופ' שאול ליברמן (1898-1983) בעל תוספת ראשונים, תוספתא כפשוטה, ירושלמי כפשוטו, יוונים ויוונות בארץ ישראל, שקיעין, מדרשי תימן, דברים רבה וירושלמי נזיקין, נחשב לאחד מגדולי חקר התלמוד במאה העשרים, ויש אומרים בכל הזמנים.¹⁷

הוא הוכנס לדיון בענייננו על-ידי ידדו, הרב פרופ' אליעזר אריה (לואיס) פינקלשטיין (1895-1991), נגיד בית-המדרש לרבנים באמריקה¹⁸. בשנת 1948 אורגן ועד ההלכה של כנסת הרבנים מחדש עם נטייה יותר שמאלנית ועם רצון לתקן תקנות. כשפרופ' פינקלשטיין ראה שעומדים לתקן תקנות בעניין העגונות, הוא עמד על כך שחברי הפקולטה של בית-המדרש לרבנים באמריקה, ובראשם פרופ' ליברמן, ישתתפו בדיונים¹⁹. התוצאה היתה "כתובת פרופ' ליברמן" שהוצעה בכנס השנתי של כנסת הרבנים בשנת 1953 (עמ' 810-814); הטקסט הוצג בכנס של 1954 (עמ' 820-821). מדובר בכתובה רגילה, עם תוספת של סעיף אחד לקראת הסוף. והרי תרגום עברי של התוספת:

ורצו [בני הזוג] ברצון והסכימו לקבל על עצמם בית הדין של כנסת הרבנים ושל בית-המדרש לרבנים באמריקה או בא כוחו...ללמד אותם ללכת בדרך התורה ולאהוב ולכבד זה את זה וזו את זה, כל זמן שהנישואין קיימים. וקיבלו על עצמם כל אחד מהם להרשות לחברו להזמין אותו לבית הדין הנ"ל אם יתרחש ויכוח ביניהם, כדי שיוכל כל אחד מהם, לחיות בדיני התורה כל ימי חייו. והירשו לבית הדין הנזכר להטיל פיצויים על כל אחד מהם אם לא ירצה ללכת

הנחת היסוד היתה, שבית-הדין יורה לבעל לתת גט לאשתו ואם לאו, תוכל האשה ללכת לערכאות ולהשתמש בטענה של הפרת חוזה, על מנת להכריח אותו לתת לה גט.

יתרה מזאת. לפני שהתחילו להשתמש בכתובה, "הוועידה המשותפת של כנסת הרבנים ובית-המדרש לרבנים" ניסתה להקים בית-דין משותף עם האורתודוקסים והרפורמים. אכן, פגישות חשאיות בין הרב סולובייצ'יק והרב ליברמן התקיימו במשך כמה חודשים בשנת 1954. יש גירסאות שונות לגבי הסיבות לכישלון. בכל אופן, הרב עמנואל רקמן, שהשתתף בשיחות, כתב שהתוכנית נדחתה על-ידי "ועדת ההלכה" של הסתדרות הרבנים דאמריקא (The Rabbinical Council of America) בהצבעה של שבעה מול חמישה²⁰.

לאחר הכישלון הנ"ל, חברי כנסת הרבנים התחילו להשתמש ב"כתובת ליברמן", עד שבשנת 1967, שישים וחמישה אחוז מהרבנים השתמשו בו (עמ' 1020). ואכן, היא בשימוש נרחב עד היום²¹, למרות התקפות הלכתיות מכמה רבנים אורתודוקסים חשובים²².

נשאלת השאלה: למה "כתובת ליברמן" התקבלה, למרות התנגדות פנימית וחיצונית? התשובה פשוטה: הכתובה התקבלה בגלל סמכותו של פרופ' ליברמן ובגלל תמיכתו הנלהבת של פרופ' פינקלשטיין. הלה תיאר את הכתובה כ"דבר החשוב ביותר לבוא לפני כנסת הרבנים למיטב זכרוני" (עמ' 825). הוא הישווה את פרופ' ליברמן להלל, רבן יוחנן בן זכאי ור' אליעזר (עמ' 828) וטען שעניין זה יעלה את כנסת הרבנים "לא רק על מפת העולם, אלא על מפת ההיסטוריה" (עמ' 829).

ברם, לאמיתו של דבר, "כתובת ליברמן" לא פתרה את בעיית העגונות, וזאת מכמה סיבות: (1) הרב אנדרו קליין כבר הדגיש, שהיא לא עוזרת בטווח הקצר. הבה נתאר מצב, שזוג בא להתחתן, כשהאשה עדיין מחכה לגט מבעלה הראשון. הרב שולח אותם לבית-הדין המשותף בניו יורק והם מטילים קנס על הבעל הסרבן. הוא מסרב לשלם, ואז האשה הולכת לערכאות ושם העניין מתגלגל במשך כמה שנים. בינתיים האשה נשארת עגונה והכתובה לא הועילה (עמ' 814).

(2) "כתובת ליברמן" הובאה לערכאות רק פעם אחת במשפט אביצור נגד אביצור, שהסתיים בשנת 1983. האשה ניצחה בבית-המשפט הנמוך, הבעל – בבית-המשפט לערעורים, והאשה – בבית-המשפט הגבוה של מדינת ניו יורק²³.

(3) "כתובת ליברמן" היא הודאה, שההלכה איננה יכולה לפתור את בעיית העגונות וחייבים להיעזר בבית-המשפט האזרחי. כך הודגש על-ידי ארבעה רבנים קונסרבטיביים בשנות החמישים (עמ' 831, 829, 842, 874).

4) היום יש הסכמה כללית של"כתובת ליברמן" אין תוקף משפטי אלא רק השפעה **פסיכולוגית**. כתוצאה מכך, "בית-הדין המשותף" של התנועה הקונסרבטיבית הנהיג Letter of Intent בשנת 1991, שעליו חותמים החתן והכלה לפני הנישואין. במכתב נאמר ששניהם מבינים שהכתובה היא חוזה משפטי בעל תוקף הלכתי ומשפטי כאחד ושהם מודים שלפי הכתובה הם חייבים להופיע בפני בית-הדין המשותף ולציית לו ושבת-הדין עשוי להיעזר בערכאות²⁴.

ד) קידושין על תנאי

הרעיון של קידושין על תנאי כבר הוזכר בתנועה הקונסרבטיבית ונדחה על-ידי הרב אפשטיין בשנת 1930 (עמ' 629-630). הרב מיכאל היגער, לעומת זאת, תמך ברעיון בשנת 1938 (עמ' 692-693), אבל לא היה סיכוי שהשיטה תתקבל, כל עוד שיטת הרב אפשטיין משלה בכיפה. ברם, כעבור שלושים שנה, בשנת 1968, הרבנים אלי בונן, אדוורד גרשפלד, סימור סגל ובנימין קרייטמן פירסמו תשובה, הכוללת טקסט של תנאי בקידושין, שהזוג אמור לחתום עליו בנוכחות בית-דין לפני החופה. נאמר בתנאי, שאם הבעל יתן לאשתו גט אזרחי ולא יתן לה גט תוך שישה חודשים, אזי הקידושין והנישואין יהיו בטלים ומבוטלים. התנאי מבוסס על: התנאי של מהר"י ברונא, למנוע חליצה מאח מומר, שהתקבל על-ידי הרמ"א (אבן העזר קנ"ז: ד'), תקנת רבני צרפת משנת 1907, תקנת רבני טורקיה משנת 1924, סדר קידושין ונישואין של א"ח פריימן משנת 1945, מאמרו של פרופ' בועז כהן משנת 1959, וספרו של הרב אליעזר ברקוביץ, "תנאי בנישואין ובגט" משנת 1966. התנאי פורסם בשנתון של כנסת הרבנים ומאו הוא בשימוש רחב אצל רבנים קונסרבטיבים²⁵.

ושוב נשאלת השאלה: למה פתרון זה התקבל בשנת 1968?

דומה שיש שלושה הסברים לכך:

- 1) לאחר האכזבה משיטת אפשטיין ושיטת ליברמן, חיפשה כנסת הרבנים פתרון אחר למניעת עיגון.
- 2) העיתוי המדוייק נבע מפרסום ספרו של הרב ברקוביץ. ספרו הופיע בשנת 1966; התנאי הקונסרבטיבי פורסם בשנת 1968.
- 3) לבסוף, זהו פתרון אלגנטי לבעיה, שאינו תלוי בבעל או בבית-משפט אזרחי. אם יש גט אזרחי והבעל מסרב לתת גט, הקידושין בטלים לכתחילה באופן אוטומטי.

ה) הפקעת קידושין בלי שום שינוי בטקס הקידושין

פתרון זה כבר הוצע בשנת 1951 על-ידי הרב **דוד ארונסון** (1894-1988), אחד מהלוחמים הוותיקים למען זכויות האשה בהלכה בתנועה הקונסרבטיבית (עמ' 731-751)²⁶. הצעתו לא התקבלה מכיוון שכאמור, הרב ליברמן והרב פינקלשטיין נכנסו לתמונה זמן קצר לאחר מכן. ברם, בשנת 1970, הרב **שלמה (סיימון) גרינברג** (1901-1993), אחד ממנהיגי הדגולים של התנועה הקונסרבטיבית במאה העשרים, חזר לרעיון של הפקעת קידושין והציע, שבמקרה של בעל המסרב לתת גט במשך שנה תמימה, רשאי הרב המקומי להרכיב בית-דין של שלושה, שיתיר לה להתחתן שוב, בלי גט מבעלה (עמ' 927-995 וביחוד עמ' 990 ואילך)²⁷.

הפתרון של הפקעת קידושין התקבל באופן רשמי בשנת 1991, ארבעים שנה לאחר הופעת מאמרו של הרב דוד ארונסון. הוא לא התקבל על-ידי כנסת הרבנים כולה, או על-ידי ועד ההלכה, אלא על-ידי "בית-הדין המשותף" שהוקם מחדש בשנת 1988. אותו בית-דין מורכב מתשעה רבנים, שלושה מטעם בית-המדרש לרבנים, שלושה מטעם כנסת הרבנים, ושלושה מטעם איגוד בתי-הכנסת, ורק הוא מוסמך להפקיע קידושין. בית-הדין מפקיע קידושין רק לאחר מילוי התנאים הבאים:

- (1) לאחר מתן גט אזרחי;
- (2) לאחר שיחות רבות ומכתב מהרב לבעל הסרבן;
- (3) כאשר הבעל מנסה לסחוט כסף;
- (4) במקרה של בעל אלים;
- (5) כשהבעל נעלם לתקופה ממושכת²⁸.

בית-הדין המשותף מעיין בכל תיק ואם הם מגיעים למסקנה שאין סיכוי לסדר גט, הם מפקיעים את הקידושין וכותבים לאשה "תעודת הפקעת קידושין", המסבירה את העקרון של "כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש" ואת הנימוקים להפקעה²⁹.

ושוב נשאלת השאלה: למה פתרון זה התקבל דווקא בשנת 1991? חברי בית-הדין הגיעו למסקנה, שהשימוש בכתובת ליברמן לא עזר ושהשימוש בתנאי הנ"ל לא פתר את הבעיה של נשים שהתחתנו ללא תנאי, אותן נשים עדיין חיכו לפתרון הלכתי. הפקעת קידושין נועדה איפוא להציל נשים מעיגון לאחר מעשה.

לקחים

מה ניתן ללמוד מכל הנ"ל לעניין כנס זה? דומה שניתן להפיק שלושה לקחים:

1. הנסיון של התנועה המסורתית, במשך שבעים שנה, מלמדנו שאי-אפשר למצוא פתרון הלכתי אחד לכלל ישראל. תמיד יימצאו רב או קבוצת רבנים, שיפקקו בפתרון של רב אחר או קבוצת רבנים אחרת. לפיכך, כל קבוצה של רבנים חייבת למצוא פתרון הלכתי לציבור שלה. ולכן, טוב עשה הרב רקמן שעשה מעשה, והקים בית-דין להתרת עגונות. אי אפשר לחכות עד שהרבנות הראשית או הרבנות החרדית יעשו מעשה כי הם אינם מסוגלים לזוז. וכן אנו שונים במסכת ראש השנה כ"ט ע"ב בענין תקיעת השופר בשבת לאחר החורבן:

תנו רבנן: פעם אחת חל ראש השנה להיות בשבת, והיו כל הערים מתכנסים [ביבנה]. אמר להם רבן יוחנן בן זכאי לבני בתירא: נתקע! אמרו לו: נדון! אמר להם: נתקע ואחר כך נדון! לאחר שתקעו אמרו לו: נדון! אמר להם: כבר נשמעה קרן ביבנה ואין משיבין לאחר מעשה.

2. קבלתו של פתרון בקרב ציבור מסוים, תלויה במידה גדולה במי מציע את הפתרון – כגון הרבנים ליברמן ופינקלשטיין, ובאווירה השוררת באותו זמן. אם רבנים אורתודוקסים בעלי-שם יעשו מעשים, מעשיהם יתקבלו, כי השעה כבר כשרה לכך עכשיו.

3. לבסוף, אני מציע שהרבנים האורתודוקסים המתונים יבדקו מחדש את חמש ההצעות הנ"ל שפרשתי

בפניכם היום, כי הרבה מההתנגדות בעבר היתה פוליטית ולא עניינית. יתכן שבדיקה עניינית תגלה, שגם רבנים אורתודוקסים יוכלו לאמץ כמה מהשיטות הנ"ל, על מנת לפתור אחת מהבעיות ההלכתיות הגדולות של העידן המודרני.

הערות

1. רוב החומר במאמר זה לקוח מספר שנערך על-ידי: Golinkin, David ed., *Proceedings of the Committee on Jewish Law and Standards of the Conservative Movement 1927-1970*, Vol. II, Jerusalem, 1997 [להלן: ספרי]. כל התרגומים מאותו ספר נעשו על-ידי רוב ההפניות לאותו ספר מופיעות בסוגריים בגוף המאמר.
2. כך טענו כמה מהדוברים האורתודוקסים ביום עיון על "פתרונות הלכתיים למסורבות גט", שהתקיים בירושלים ביולי 1998 מטעם "פרוייקט מעקב לזכויות האדם של נשים יהודיות", בהנהלת עוה"ד שרון שנהב.
3. ראה, לדוגמה, R. Seymour Siegel, *Conservative Judaism* 25/3 Spring 1971), pp. 33-40; R. Robert Gordis, *ibid.*, (Spring 1972), pp. 70-74 וכן דוד גולניקין, הלכה לימינו, מהד' ד', ירושלים, תשנ"ח, עמ' 30.
4. היוזמה להקמת המכון באה מעוה"ד שרון שנהב והיא אף משתתפת בעבודת המכון כיועצת משפטית.
5. לחומר ביוגרפי על הרב אפשטיין, ראה אנציקלופדיה יודאיקה, כרך 6, טור 834 Pamela Nadell, *Conservative Judaism in America: A Biographical Dictionary and Sourcebook*, New York, 1988, pp. 80-81.
6. *The Jewish Marriage Contract*, New York, 1927: (נוסח עברי: תולדות הכתובה בישראל, ניו יורק, תשי"ד); הצעה למען תקנת העגונות, ניו יורק, תר"צ, שנדפס שוב בספרי, עמ' 663-627; לשאלת העגונה, ניו יורק, ת"ש; *Marriage Laws in the Bible and Talmud*, Cambridge, Mass., 1942; *Sex Laws and Customs in Judaism*, New York, 1948 עברי: דרכי אישות ומנהגיה על פי תורת ישראל, תל אביב, תשי"ט).
7. לדור אחרון, ניו יורק, תרצ"ז, עמ' כ"ב-ל"ד.
8. שם, עמ' ל"ז.
9. שם, עמ' צ"ד.
10. שם, עמ' ס"ד-ס"ז; צ"ה-צ"ט; ק"ה-ק"י. לסיכום דברי המתנגדים ראה הרב אפשטיין, לשאלת העגונה, ניו יורק, ת"ש, עמ' 47-45 וכן התגובה הקונסרבטיבית בספרי, עמ' 689-676.
11. על פעילותו ההלכתית של פרופ' לוי גינצבורג ראה: דוד גולניקין, עורך, שאלות ותשובות מענה לוי, ניו יורק וירושלים, תשנ"ו, מבוא עברי, עמ' א-ט' ומבוא לועזי, עמ' 33-22.
12. אף-על-פי-כן, הרב אפשטיין הקדיש את ספרו לשאלת העגונה בשנת 1940 ל"מורי ורבי הרב הגאון הפרופיסור לוי גינצבורג נ"י".
13. ראה הספרות שרשמתי בשו"ת מענה לוי (לעיל, הערה 11), חלק לועזי, עמ' 28, הערה 136 וכן סידני שוורץ, בספרי, עמ' 1019-1018.
14. וכן הדגישו כמה רבנים אורתודוקסים, לדור האחרון, עמ' ס"ד, ק"ב-ק"ג.
15. אנציקלופדיה יודאיקה, כרך 8, טורים 470-469; נידל הנ"ל (לעיל, הערה 5), עמ' 142-141; וכן ספרי, עמ' 1542-1541.
16. *Memorial Book*, The Rabbinical Assembly, 1999, pp. 7-8.
17. לרשימה מקיפה של מאמרים עליו ודברים בשבחו ראה מה שכתבתי אצל: Jack Wertheimer, ed., *Tradition Renewed: A History of the Jewish Theological Seminary*, Vol. II, New York, 1997, pp. 472-473, notes 35-36. וראה שם, עמ' 452-450 על פעילותו ההלכתית ובתוכה – הנושא הנידון כאן.
18. לספרות על פרופ' פינקלשטיין ראה מה שכתבתי שם, עמ' 476, הערה 81, וכן עמ' 461-456 על פעילותו ההלכתית.
19. ראה הסבר מלא, שם, עמ' 461-460.

20. Rabbi Emanuel Rackman, *The Jewish Week*, May 8, 1987; תגובת המנהיג הקונסרבטיבי, הרב וולף קלמן, מן ה-14 במאי 1987 שכנראה לא נדפסה (תודתי לפרופ' ג'ק ורטהיימר, ששלח לי צילום של המכתב); Rabbi Emanuel Rackman, in: Stuart Cohen and Eliezer Don-Yehiya, eds., *Conflict and Concensus in Jewish Political Life*, Ramat Gan, 1986, pp. 118-127. אני מודה לפרופ' כהן שסיפק לי צילום של המאמר.
21. "כתובת ליברמן" נדפסה על-ידי הרב ג'ולס הרלו "בליקוטי תפילה", ניו יורק, תשכ"ה, עמ' 33-38 ושוב לאחרונה ב"מורה דרך" של כנסת הרבנים, ניו יורק, תשנ"ח, עמ' C-16.
22. Norman Lamm, *Tradition* 2/1 (Fall 1959), pp. 93-118. הרב בנימין רבינוביץ תאומים, נועם א' (תשי"ח), עמ' רפ"ז-שי"ב; ר' אליעזר ולדינברג, ציץ אליעזר, בהקדמה לחלק ה', פרק ד', עמ' 23-25 ושוב בחלק כ"א, סימן ס"ב (בלי להזכיר שזה נדפס מקודם).
23. Irwin Haut, *Divorce in Jewish Law and Life*, New York, 1983, pp. 63-65, 77-80, 133-144. והשווה ספרי, עמ' 1012-1005 על יחס בתי המשפט בארה"ב לכתובה באופן כללי.
24. המכתב הופץ על-ידי הרב מאיר רבינוביץ, אב בית-הדין של בית-הדין המשותף של התנועה הקונסרבטיבית, ב-5 בפברואר 1991. הוא נדפס לאחרונה במורה-דרך הנ"ל (לעיל, הערה 21), עמ' C-31 - C-34.
25. לסיכום של הוויכוח ההלכתי בנידון, ראה א"ח פריימן, סדר קידושין ונישואין, ירושלים, תש"ה, עמ' שפ"ו-שצ"ד; Boaz Cohen, *Law and Tradition in Judaism*, New York, 1959, pp. 94-96, 112ff. הרב אליעזר ברקוביץ, תנאי בנישואין ובגט, ירושלים, תשכ"ז; ותשובתם של הרב בונן ועמיתיו, בספרי, עמ' 914-926.
26. ראה מאמרי על הרב ארונסון ב: (American Jewish Archives 47/2 Fall-Winter 1995), pp. 243-260.
27. הרב גילברט רוזנטל (עמ' 1024) טוען, שוועד ההלכה של כנסת הרבנים בצפון אמריקה אימץ את השיטה של הפקעת קידושין בשנת 1966, אבל טרם מצאתי אישוש לטענה זאת.
28. כך הוסבר במכתב מהרב מאיר רבינוביץ, אב בית-הדין, לחברי כנסת הרבנים ב-21 באוגוסט 1991 וכך שמעתי ממנו כמה פעמים בעל-פה בשנים האחרונות.
29. התעודה טרם פורסמה. יש בידי עותק שקיבלתי מהרב מאיר רבינוביץ, ביוני 1999, ותודתי נתונה לו אף בזה.